

Ansættelse af juridisk sekretær

Kursus

Rigsadvokatens redegørelse om isolation

Nye bøger

Seneste afgørelser fra Højesteret

6. Røveri

7. Vold – Nødværge – Bevis

8. Vold – Gentagelse

9. Manddrab – Våbenbesiddelse

10. Forældelse af statens regreskrav mod voldsdømt

11. Erstatning - Varetægtsfængsling

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Ansættelse af juridisk sekretær

Stillingen som juridisk sekretær for Landsforeningen af Forsvarsadvokater har bl.a. været opslået i Meddelelser nr. 10 fra 2013.

Bestyrelsen for landsforeningen har nu indgået aftale med advokat Peter Trudsø om, at han fremover skal være foreningens juridiske sekretær. Peter har fungeret som juridisk sekretær for foreningen siden september 2013, hvor advokat Elsebeth Rasmussen blev sygemeldt.

Peter kan kontaktes på mobil 28 13 64 95 eller på mail pt@swlp.dk. Domme og kendelser, der kan være af interesse for kolleger, kan sendes til ham via mail – gerne med et par forklarende ord om sagen.

Kursus

Som nævnt i sidste nummer af Meddelelser inviterer Landsforeningen til kurset "**Straffesager mod psykisk syge**". Der er stadig mulighed for at tilmelde sig kurset.

Kurset afholdes **lørdag den 15. marts 2014** i "Mogens Dahl Koncertsal" i København og **lørdag den 29. marts 2014** på "Hotel Opus" i Horsens.

Undervisere er senioranklager Anne Birgitte Stürup fra Statsadvokaten i København og overlæge Dorte Sestoft fra Retspsykiatrisk Klinik.

Tilmelding sker via: <http://doodle.com/xsgqyakcqkuzhzmV> . Indsæt navn og by og afkryds om du deltager i København eller i Horsens. Der skal kun sættes et kryds. Tryk derefter på "Gem".

Prisen for de 9 lektioner er 995 kr.

Kursusgebyret indbetales til konto i Nykredit 5470 konto nr. 1037157 med angivelse af j.nr. 394-110-15. Husk at påføre navn for hver enkelt deltager, som indbetalingen vedrører.

Eventuelle praktiske spørgsmål vedrørende kurset bedes rettet til Emilie Harmat, der kan kontaktes på eha@swlp.dk.

Rigsadvokatens redegørelse om isolation

På www.anklagemyndigheden.dk er der den 11. februar 2014 offentliggjort Rigsadvokatens seneste redegørelse om anvendelse af isolation i 2012.

I 2012 blev der i alt foretaget 132 isolationsfængslinger.

Antallet af isolationsfængslinger er faldet med 29 % i forhold til 2011, hvor der blev foretaget i alt 186 isolationsfængslinger. Der er tale om det næstlaveste tal siden 2001, hvor Rigsadvokaten indførte indberetningsordningen vedrørende isolationsfængsling. I forhold til 2001 er der tale om et samlet fald på 76 %.

Den gennemsnitlige varighed af isolationsfængslinger i 2012 var 24 dage, hvilket svarer til gennemsnittet i 2011. Den gennemsnitlige varighed har været faldende fra 2003 til 2010 og uændret siden 2010.

Antallet af isolationsfængslinger i 2012 med en varighed på mere end 8 uger var 5 svarende til antallet i 2011.

Ingen unge under 18 år blev isolationsfængslet i 2012.

De 132 afsluttede isolationsfængslinger i 2012 fordelte sig procentvist på følgende kriminalitetstyper:

Narkotika	71
Manddrab og forsøg herpå	11
Terror	7
Våben	4
Vold og trusler	4
Anden berigelseskriminalitet	2
Røveri	1

Nye bøger

Strafferettens specielle del

Knud Waabens klassiske værk, der dækker strafferettens specielle del, er netop udkommet i en 6. udgave, revideret af Lars Bo Langsted. Værket indgår i en serie på to bøger, som tilsammen giver et godt overblik over strafferetten.

Strafferettens specielle del gennemgår emnerne: forbrydelser mod liv og legeme, forbrydelser mod den personlige frihed, seksualforbrydelser, forbrydelser i familieforhold, formueforbrydelser, almenfarlige forbrydelser, fredskrænkelser, æreskrænkelser, forbrydelser vedrørende dokumenter, mærker og penge samt falsk forklaring, erklæring, anklage m.v.

Bogen udgives af Karnovgroup og koster 448 kr. ekskl. moms.

Tiltalen

”Tiltalen” er baseret på Camilla Hammerums ph.d. afhandling og indeholder den første samlede gennemgang af regelsættet vedrørende tiltale og muligheden for tiltaleændring - et retsområde med et kompliceret og til dels ufuldstændigt regelsæt.

Bogen gennemgår en ganske omfattende retspraksis, som klart viser, at reglerne fra tid til anden giver problemer i praksis. Regelsættet giver anledning til bl.a. følgende spørgsmål, som behandles i fremstillingen:

- Hvad skal tiltalen indeholde? Hvilke mindstekrav stilles i praksis for, at en tiltale er så fyldestgørende, at den kan danne grundlag for en straffesag?
- I hvilket omfang kan tiltale være udelukket, fordi anklagemyndigheden via udtrykkelige tilkendegivelser eller via sin adfærd i øvrigt har begrænset påtalen?

Da fortolkningen af reglerne i praksis giver anledning til forskellige problemer i en række sammenhænge vil bogen være anvendelig for forsvarsadvokater.

Bogen udgives af Jurist- og økonomforbundets forlag og koster 420 ekskl. moms.

Seneste afgørelser fra Højesteret

Som en ny fast rubrik i Meddelelser vil de seneste afgørelser fra Højesteret med relevans for forsvarsadvokater blive omtalt i kort form. I dette nummer omtales afgørelser fra januar og februar 2014. Afgørelserne i fuld længde kan læses på www.hoejesteret.dk.

Agentvirksomhed uden betydning for den strafferetlige bedømmelse af kurer

Dom afsagt den 9. januar 2014, sag 233/2013

I sagen havde de amerikanske narkotikamyndigheder iværksat en agentaktion rettet mod hovedmanden A, der omfattede en våbenleverance som betaling for kokain.

Hovedspørgsmålet var, om den amerikanske agentaktion rettet mod A og den danske agentaktion rettet mod A's kurer T, skulle have betydning for den strafferetlige bedømmelse af T's forbrydelse, der bestod i som kurer at transportere våben fra Sverige til Danmark.

Højesteret fastslog, at hverken den amerikanske eller den danske agentaktion havde bevirket en forøgelse af omfanget eller grovheden af T's forbrydelse og derfor ikke kunne medføre, at der skulle ske frifindelse af T, eller at der skulle ske strafbortfald eller formildelse af den forskyldte straf.

Højesteret fandt endvidere, at der ikke var grundlag for at ændre den af landsretten fastsatte straf på 3 års fængsel, og at T skulle udvises med indrejseforbud for bestandig.

Det var ikke strafbar medvirken til vold, at fem indsatte undlod at sige fra over for grov vold, der blev begået mod en anden indsat i en arrestgård under en gårdtur.

Dom afsagt den 20. januar 2014, Sag 245/2013

Dommen er gengivet i Landsforeningens Meddelelse 3/2014 og omtales derfor ikke yderligere her.

Frihedsberøvelse af kvinde udsat for menneskehandel burde ikke have været opretholdt

Kendelse afsagt 20. januar 2014, Sag 224/2013

En kvinde med nigeriansk statsborgerskab og opholdstilladelse i Spanien blev anholdt i Danmark for at have henvendt sig til en civil betjent med tilbud om salg af seksuelle ydelser. Kvinden forklarede, at hun stadig skyldte penge til de bagmænd, der havde skaffet hende til Spanien, og hvis hun ikke betalte af på gælden, blev hendes familie truet. Center mod Menneskehandel udarbejdede en rapport, hvori det

blev konkluderet, at kvinden 8 år tidligere var handlet til Spanien, og at der var et netværk, der holdt øje med kvinden. Udlændingestyrelsen traf afgørelse om udvisning af kvinden, og by- og landsret opretholdt frihedsberøvelsen frem til udvisningen. Kvinden blev efterfølgende udsendt til Spanien.

Højesteret kom frem til, at de omstændigheder i form af ulovligt arbejde, som begrundede udvisningen, var en følge af, at kvinden havde været udsat for menneskehandel, og at det var uden betydning, at kvinden oprindeligt var handlet til Spanien og ikke til Danmark. Kvinden burde derfor ikke have været udvist, og frihedsberøvelsen burde ikke have været opretholdt.

Ransagning af bil krævede ikke retskendelse, da bilen ikke var ”aflåst”

Kendelse afsagt den 31. januar 2014, Sag 221/2013

A, der var forsvarsadvokat, blev i 2011 anholdt og sigtet for at have kørt bil under påvirkning af bevidsthedspåvirkende stoffer. A blev indbragt på den lokale politistation og indvilgede i den forbindelse i, at politiet kørte hans bil til politistationen, hvor politiet parkerede bilen og aflåste den.

Mens A opholdt sig på politistationen og undergik lægeundersøgelse og blodprøveudtagning, gennemførte politiet en ransagning af bilen. Politiet fandt ingen bevidsthedspåvirkende stoffer eller lægemidler i bilen, og den foretagne blodprøve viste efterfølgende, at der ikke var påvist bevidsthedspåvirkende stoffer i A's blod. Sigtelsen mod ham blev derfor opgivet.

Højesteret fandt, at bilen under de konkrete omstændigheder ikke kunne anses for at have været ”aflåst”, og ransagningen krævede derfor ikke retskendelse. Det kunne ikke føre til et andet resultat, at A ved en fejl fra politiets side ikke var blevet underrettet om ransagningen. Ransagningen var derfor lovlig.

Forsvaret for flere sigtede i en grov narkosag kunne ikke udføres af advokater fra samme kontorfællesskab

Kendelse afsagt 4. februar 2014, Sag 277/2013

I sagen fik T1 beskikket advokat B som forsvarsadvokat. Advokat A fra samme kontorfællesskab var i forvejen beskikket som forsvarer for én af de øvrige sigtede i samme sag, T2.

Højesteret fastslog, at kontorfællesskabet udadtil fremstod som en og samme advokatvirksomhed. Herefter var spørgsmålet, om T1 og T2's interesser var modstridende interesser, eller der var nærliggende risiko herfor, jf. Højesterets kendelse af 17. december 2013 i sag 208/2013 (gengivet i Landsforeningens Meddelelse 1/2014).

Da der overfor T1 og T2 var rejst sigtelse for grov narkotikakriminalitet begået af flere i forening, da T1 og T2 ligesom de øvrige sigtede kun i begrænset omfang havde afgivet forklaring, og da der ikke i øvrigt forelå oplysninger, som understøttede, at T1 og T2 ikke havde modstridende interesser, tiltrådte Højesteret, at T1 og T2 ikke kunne være repræsenteret af advokater fra samme kontorfællesskab. Anklagemyndighedens påstand om tilbagekaldelse af beskikkelsen af enten advokat B som forsvarer for T1 eller af advokat A som forsvarer for T2 blev herefter taget til følge.

Der er herefter ikke flere verserende kæremål ved Højesteret vedrørende interessekonflikt.

Ikke tilstrækkeligt grundlag for anonym vidneførsel i en sag om indsamlinger til fordel for PKK.

Kendelse afsagt 11. februar 2014, Sag 287/2013

Sagen handlede om, hvorvidt fem vidner i en straffesag om indsamlinger til fordel for PKK kan føres anonymt.

Højesteret udtalte, at tiltalte i straffesager, som udgangspunkt har ret til at kende identiteten på de vidner, som afgiver forklaring, og der var – uanset sagens karakter – ikke tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at der er en sådan trussel mod de fem vidner, at afgørende hensyn til deres sikkerhed gør anonymitet påkrævet.

Telefonpasning på bordel ikke strafbart

Dom afsagt den 11. februar 2014, Sag 234/2013

Sagens hovedspørgsmål var, om de tiltaltes funktion som lønnede telefonpassere for de prostituerede på et bordel, hvor de bl.a. modtog tidsbestilling fra kunder, udgør en overtrædelse af den dagældende bestemmelse i straffelovens § 229, stk. 1, 1. led, om

den, der fremmer kønslig usædelighed ved for vindings skyld eller i oftere gentagne tilfælde at optræde som mellemmand (nu § 233, stk. 2, 2. pkt.).

Højesteret udtalte, at bestemmelsen efter sin ordlyd og sit formål omfatter egentlig mellemmandsvirksomhed, hvor der er tale om selvstændig formidling af kontakt mellem en prostitueret og en kunde. Bestemmelsen omfatter derimod ikke andre hjælpefunktioner i forhold til prostituerede, herunder hjælp til telefonpasning mv.

Højesteret fastslog på den anførte baggrund, at de tiltaltes virksomhed som telefonpassere for de prostituerede ikke udgør en overtrædelse af bestemmelsen.

Højesteret frifandt herefter de tiltalte.

Varetægtsfængsling af hjemmeværnsmand, der ulovligt besad store mængder sprængstoffer

Kendelse afsagt 12. februar 2014, Sag 313/2013

På T's adresse fandt politiet bl.a. 102,8 kilo sprængstof, 160 detonatorer samt 2 meter og 6 ruller sprængsnor. T, der var hjemmeværnsmand, blev sigtet for overtrædelse af lovgivningen om våben og eksplosivstoffer og blev samtidig varetægtsfængslet.

Efter det oplyste om mængden og arten af de eksplosivstoffer T havde taget med hjem og opbevaret over længere tid, fastslog Højesteret, at det forhold, der var rejst sigtelse for, var af en sådan grovhed, at hensynet til retshåndhævelsen gjorde det nødvendigt, at T forblev varetægtsfængslet.

Sag hjemvist til fornyet behandling på grund af manglende kontradiktion af forsvaret (sagsbehandlingsfejl)

Kendelse afsagt 20. februar 2014, Sag 275/2013

Landsretten havde til brug for sagens behandling anmodet anklagemyndigheden om en supplerende udtalelse om nogle voldelige episoder, som T angiveligt havde været involveret i. Anklagemyndigheden sendte den supplerende udtalelse til landsretten og forsvareren - men til en forkert kontoradresse, hvorefter landsretten traf afgørelse på skriftligt grundlag.

Højesteret udtalte bl.a., at landsretten ved sagens behandling burde have fastsat en frist for forsvarerens og Ts bemærkninger til den supplerende udtalelse, således at forsvareren og T havde haft lejlighed til at udtale sig herom.

Højesteret ophævede landsrettens kendelse og hjemviste sagen til fornyet behandling.

Selskabet ROJ TV A/S, der var fundet skyldig i at have fremmet terrorvirksomhed, blev frakendt retten til at udsende tv

Dom afsagt den 27. februar 2014, Sag 231/2013

Selskabet ROJ TV A/S var af landsretten fundet skyldig i at have fremmet PKK's terrorvirksomhed gennem tv-udsendelser i en periode på over 4 år.

Sagen for Højesteret angik, om ROJ TV A/S kunne frakendes retten til at udsende tv på baggrund af en registrering hos Radio- og tv-nævnet.

Højesterets flertal fastslog, at straffelovens bestemmelser om rettighedsfrakendelse også finder anvendelse på juridiske personer (selskaber m.v.), og at der i den konkrete sag var grundlag for at frakende ROJ TV A/S retten til at udsende tv.

Landsforeningens Meddelelse 6/2014

Røveri

Straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, § 21

T blev straffet med fængsel i 2 år og 9 måneder for i forening med to personer at have begået et røveri mod et pengeinstitut med et udbytte på 176.493 kr., samt ved to gange at have forsøgt at begå røveri ligeledes i forening med to personer og mod pengeinstitutter. Retten lagde som formildende omstændigheder vægt på, at T havde aflagt en uforbeholden tilståelse, at hans forklaring i væsentlig omfang havde bidraget til opklaringen af den samlede sag samt hans personlige forhold.

Retten i Glostrup nr. 15-992/2014, 11/2-2014

”1.

Røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening med A og B, hvis sager er udskilt til særskilt behandling, den 19. august 2013 cirka kl. 11.25 i Danske Bank, i forening og efter forudgående aftale, ved trussel med et våben, at have aftvunget kasserer K 176.493,00 kr., idet B gik ind i banken og holdt personale og kunder op under trusler med at skyde, hvis nogen trykkede overfaldsalarm, medens A holdt og ventede udenfor banken på en motorcykel mrk. Suzuki påmonteret stjålen nummerplade, som de efter røveriet flygtede på og kørte til Y-vej, hvor T ventede i en blå varebil mrk. Ford Transit påmonteret svensk nummerplade, som motorcyklen blev transporteret bort i.

2.

Forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved i forening med A og C, hvis sager er udskilt til særskilt behandling, den 29. august 2013 cirka kl. 15.00 i forening og efter forudgående aftale, at være kørt til Z-by, A og C på en motorcykel mrk. Suzuki påmonteret stjålen nummerplade, T i en grå malet varebil mrk. Ford Transit påmonteret svenske nummerplader, i den hensigt at begå røveri mod enten Danske Bank, Jyske Bank eller Handelsbanken i Z-by, hvilket dog ikke lykkedes, idet der ved Danske Bank var for mange mennesker samt militær i nærheden, ligesom de tiltalte ved telefonisk kontakt til Jyske Bank og Handelsbanken fandt ud af, at der ikke var kontanter i bankerne.

3.

Forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved i forening med A og C, hvis sager er udskilt til særskilt behandling, den 30. august 2013 cirka kl. 12.35 i forening og efter forudgående aftale, at være kørt fra X-vej i Æ-by mod Danske Bank i Z-by, A og C på en motorcykel mrk. Suzuki påmonteret stjålen nummerplade bevæbnet med en hard ball pistol i den hensigt at begå røveri mod Danske Bank i Z-by, hvilket dog ikke lykkedes, idet det blev opdaget, eftersat og anholdt af politiet, ligesom T i en grå malet minibus mrk. Ford Transit påmonteret svenske nummerplader, kørte fra A-vej i Æ-by mod Z-by i den hensigt at samle A og C op efter røveriet, hvilket mislykkedes, idet de var blevet anholdt af politiet.

...

Rettens begrundelse og afgørelse

T har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at T er skyldig.

Straffen fastsættes til fængsel i 2 år og 9 måneder, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. til dels § 21.

Retten har som formildende momenter lagt vægt på, at T har afgivet en uforbeholden tilståelse, og at hans forklaring i væsentligt omfang har bidraget til opklaringen af den samlede sag. Hertil kommer, at T har gode personlige forhold. Under disse særlige omstændigheder er det undtagelsesvist fundet forsvarligt at fastsætte et væsentligt nedslag i den ellers forskyldte straf. ”

Landsforeningens Meddelelse 7/2014

Vold – Nødværge – Bevis

Straffelovens § 245, stk. 1, § 13

F var varetægtsarrestant på Politigårdens Fængsel og blev med kort varsel flyttet i surrogat på en psykiatrisk afdeling, hvor personalet imidlertid ikke var forberedte på at modtage en varetægtsarrestant af den pågældende karakter. T, der bl.a. var uddannet socialpædagog, arbejdede som plejer på den psykiatriske afdeling. Kort tid efter ankomsten til den psykiatriske afdeling gav F helt umotiveret T et knytnæveslag i ansigtet, hvorved T fik skader på sine fortænder. F blev sigtet for vold mod T. Inden afgørelsen af straffesagen mod F udrejste han af Danmark. I en efterfølgende straffesag mod T lagde retten - i overensstemmelse med T's egen forklaring - til grund, at T - efter at han var blevet slået af F - kastede en stol mod F. Dette blev henført under nødværgebestemmelsen. Vidnet A, der ligesom T var en ansat på den psykiatriske afdeling, forklarede i retten, at T sparkede F i hovedet, mens F var passiviseret af plejepersonale. Ingen af de øvrige vidner, der også var ansat på den psykiatriske afdeling, havde forklaret herom, og det fandtes derfor overvejende betænkeligt at lægge til grund, at T havde sparket F i ansigtet.

Retten i Glostrup nr. 15-12230/2013, 28/1-2014

”straffelovens § 245, stk. 1 – vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter

Ved den 21. august 2013 kl. ca. 13.20 på Psykiatrisk Center, X-by, at have kastet en stol efter F og efter F var blevet passiviseret og lå fastholdt på gulvet at have taget halsgreb på ham samt at have sparket ham i hovedet, alt med skader til følge.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om straf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om frakendelse af retten til at udøve virksomhed, der indebærer plejefunktioner på steder, der væsentligt bebos af personer svækket af alder, handicap, sygdom eller lignende, eller i de pågældendes hjem i et af retten fastsat tidsrum, jf. straffelovens § 79, stk. 2, 1. pkt.

...

Rettens begrundelse og afgørelse

Det lægges ved afgørelsen indledningsvist til grund, at personalet ved Psykiatrisk Center i X-by den pågældende dag var fuldstændig uforberedte på modtagelsen af en patient af forurettedes karakter. Det kan endvidere lægges til grund, at F helt uprovokeret slog T med knyttet hånd i ansigtet, hvorved T fik skader på munden og blødte kraftigt.

Efter de samstemmende vidneforklaringer var T totalt desorienteret efter slaget. Efter T's egen forklaring og vidnet B's forklaring kastede T en stol efter F efter at være blevet ramt af F's knytnæveslag. Det kan ikke efter de afgivne vidneforklaring lægges til grund, at T skulle have taget halsgreb på F. Alene vidnet A har forklaret, at T herefter sparkede forurettede i hovedet. Ingen af de øvrige vidner har forklaret herom og det findes derfor overvejende betænkeligt at lægge til grund, at tiltalte har sparket forurettede i ansigtet.

Tiltaltes kast af en stol mod forurettedes findes under de ovenfor beskrevne omstændigheder at være sket for at afværge det påbegyndte angreb for forurettede og T frifindes derfor for straf, straffelovens § 13, stk. 1.

Tiltalte frifindes på den baggrund i det hele.”

Vold – Gentagelse

Straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1

T, der tidligere var dømt for bl.a. røveri, straffet med 40 dages betinget fængsel for vold ved at have slået F i ansigtet med knyttet hånd. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på tidspunkterne for T's forstraffe. Endvidere lagde retten vægt på, at skaden efter volden var begrænset.

Retten på Frederiksberg nr. 1-3116/2013, 30/8-2013

”1.

vold efter straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1, vold i gentagelsestilfælde,

Ved den 6. februar 2013 i tidsrummet mellem ca. kl. 18.00 og kl. 20.00 på X-vej i København at have slået F i ansigtet med knyttet hånd.

2.

Overtrædelse af våbenbekendtgørelsens § 44, stk. 4, jf. § 15, stk. 1, nr. 9,

Ved den 28. marts 2013 ca. kl. 16.38 på Y-vej over for nr. 17, København, at have besiddet et slagvåben i form af en ødelagt kædelås.

3.

Overtrædelse af våbenlovens § 10, stk. 2, jf. § 4, stk. 1 samt våbenbekendtgørelsen § 44, stk. 4, jf. § 15, stk. 1, nr. 1,

Ved den 28. marts 2013 ca. kl. 16.38 på Y-vej over for nr. 17, København, uden anerkendelsesværdigt formål og under skærpende omstændigheder at have været i besiddelse af en kniv med en klinge over 12 cm.

...

T er tidligere straffet, senest

Ved dom af 24. februar 2004 efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 og våbenloven

Ved dom af 18. april 2006 efter våbenloven

Rettens begrundelse og afgørelse

...

Straffen fastsættes til fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 244 jf. § 247, stk. 1, våbenbekendtgørelsens § 44, stk. 4 jf. § 15 stk. 1, nr. 9 og våbenlovens § 10 stk. 2, jf. § 4, stk. 1 samt våbenbekendtgørelsens § 44 stk. 4, jf. § 15 stk. 1, nr. 1.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på tidspunkterne for T's forstraffe.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis T overholder de betingelser, som er angivet nedenfor jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at skaden i forhold 1 var begrænset."

Landsforeningens Meddelelse 9/2014

Manddrab – Våbenbesiddelse

Straffelovens § 237, § 252, stk. 1, § 192a

T, der var 74 år gammel, dræbte F1 med skud fra et haglgevær. Drabet skete under indtrængen i F1's private hjem. F1 var blind og værgeløs. T blev ligeledes straffet for i samme forbindelse at have udsat F2, der blev ramt af flere hagl, for fare. Endvidere blev han dømt for besiddelse af haglgeværet med tilhørende patroner. T blev straffet med fængsel i 13 år. Landsretten udtalte, at straffelovens 192a, stk. 1, nr. 1, havde en sådan nær sammenhæng med drabet, at dette forhold ikke gav grundlag for en yderligere skærpelse af straffen.

Østre Landsrets dom, 18/4-2013

"1.

Manddrab efter straffelovens § 237, ved den 15. december 2011, ca. kl. 21.40, på adressen X at have dræbt F1, idet T med et haglgevær, på kort afstand, afgav flere skud mod F1, der blev ramt flere gange og derved afgik ved døden.

2.

Overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1, ved på samme tid og sted som det i forhold 1 beskrevne af grov kådhed eller på lignende hensynsløs måde at have affyret 6 skud med et haglgevær først gennem vinduerne til huset, og derefter inde i huset,

hvorved T voldte nærliggende fare for F2's liv eller førlighed, idet hun, der befandt sig i huset, blev ramt af flere hagl, og måtte søge tilflugt under et sofabord for at undgå at blive ramt af yderligere hagl.

3.

Overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, jf. våbenlovens § 10, stk. 1, jf. 2, stk. 1, jf. stk. 1, nr. 1 og nr. 3, ved på samme tid og sted som det i forhold 1 og 2 beskrevne under særligt skærpene omstændigheder at have besiddet et haglgevær af mærket Urriola Sarasquetta med tilhørende haglpatroner af mærket Eley, hvilket haglgevær T forud for det i forhold 1 og 2 passerede isatte 2 skarpe patroner og transporterede ad offentlig vej, ligesom han medbragte yderligere skarpe patroner til geværet og affyrede det som beskrevet i forhold 1 og 2, hvorefter han bortskaffede det i Y-by Å.”

T blev i Retten i Holbæk den 17. december 2012 idømt 14 års fængsel. T ankede herefter med påstand om formildelse.

Af Landsrettens dom fremgår:

”Landsretten lægger som byretten vægt på, at drabet var planlagt, at det skete under indtrængen i ofrets private hjem, og at offeret var blind og værgeløs. På denne baggrund og under hensyn til den samtidige domfældelse i forhold 2 for fareforvoldelse, der medførte, at F2 blev ramt af skud, finder landsretten, at udgangspunktet, hvorefter straffen for manddrab fastsættes til fængsel i 12 år, bør fraviges i skærpede retning. Overtrædelse af straffelovens § 192a, stk. 1, nr. 1, har en sådan nær sammenhæng med drabet, at dette forhold ikke giver grundlag for en yderligere skærpelse af straffen. Efter forbrydelsens karakter finder landsretten, at der ikke er grundlag for i medfør af straffelovens § 82, nr. 2, at tillægge T's alder formildende virkning.

Straffen nedsættes herefter til fængsel i 13 år.”

Landsforeningens Meddelelse 10/2014

Forældelse af statens regreskrav mod voldsdømt

Offererstatningslovens § 17, stk. 1

I en sag, der udsprang af vold udøvet i sensommeren 2007, søgte staten regres, blandt andet for et beløb udbetalt i henhold til en afgørelse Erstatningsnævnet traf i

efteråret 2011. Ved dommen i straffesagen afsagt i december 2007 (og stadfæstet i marts 2008) blev et af skadelidte fremsat erstatningskrav henskudt til civilt søgsmål.

Vestre Landsret har i dom af 7. februar 2014 vedrørende regreskravet fundet, at forældelse skal regnes fra skadestidspunktet i sensommeren 2007, jf.

forældelseslovens § 2, stk. 4. Det forhold, at nævnet først i efteråret 2011 havde truffet afgørelse vedrørende mengodtgørelse og erhvervsevnetabs'erstatning kunne ikke føre til et senere begyndelsestidspunkt for forældelse.

Byretten havde i den indankede dom fundet, at statens fordring tidligst kunne anses for stiftet på det tidspunkt, hvor Erstatningsnævnet tilkendte den tilskadekomne en erstatning, og tog udgangspunkt heri ved bedømmelsen af forældelsesspørgsmålet.

Landsretten udtalte endvidere, at staten ikke opnår bedre ret end skadelidte, hvilket også gjaldt i relation til spørgsmålet om suspension og tillægsfrister. Efter en konkret vurdering af skadelidtes forhold fandtes ikke grundlag for at suspendere eller udskyde fristen, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2, eller § 14. Der fandtes heller ikke grundlag for at fastsætte en tillægsfrist efter § 21, stk. 2, da domfældte ikke havde været part i Erstatningsnævnets sag. § 12, stk. 2, om solidarisk hæftende skyldnere fandt ikke anvendelse, da der var tale om et afledt krav, som tilkom en tredjemand.

Et medlem af foreningen oplyser, at Kammeradvokaten i forbindelse med en anmodning om berostillelse af en konkret sag, har meddelt, at der agtes indgivet ansøgning til Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at indbringe landsrettens dom for Højesteret.

Vestre Landsrets dom, 7/2-2014

Af byrettens dom fremgår:

”Sagens baggrund

Ved Retten i Koldings dom af 19. december 2007 blev sagsøgte straffet med fængsel i 10 måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, legemsangreb af særlig farlig karakter ved den 22. august 2007 ca. kl. 14.55 på Banegårdspladsen ud for Vejle Banegård i Vejle at have stukket F i halsen med en kniv, hvorved der opstod et ca. 5-6 cm. langt og ca. 3 cm dybt snitsår med pulsårelæsion og et større blodtab til følge. Ved dommen blev et af F fremsat erstatningskrav efter retsformandens bestemmelse

henskudt til civilt søgsmål. Dommen blev stadfæstet ved Vestre Landsrets ankedom af 18. marts 2008. Ved en række afgørelser tilkendte Erstatningsnævnet efterfølgende F en samlet erstatning, der med tillæg af renter efter erstatningsansvarslovens § 16 udgjorde 3.049.278,88 kr.

Påstande

Under denne sag, der er anlagt den 2. januar 2011, har sagsøgeren, Sydøstjyllands Politi, efter sin endelige påstand påstået sagsøgte dømt til at betale 3.049.278,88 kr. med tillæg af procesrente 139.930,02 kr. fra den 25. september 2009, af 37.600 kr. fra den 29. juli 2010 og af 2.750.625,15 kr. fra den 10. januar 2012.

Til støtte for sin påstand har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgte ved den strafbelagte adfærd har handlet ansvarspådragende, og at han derfor er erstatningsansvarlig for de skader, som F pådrog sig som følge af den strafbare handling, samt at staten efter offererstatningslovens § 17 er berettiget til at gøre regres mod gerningsmanden for den ydelse, som F i henhold til Erstatningsnævnets afgørelse har fået udbetalt.

Sagsøgte, der har fået advokatpålæg i medfør af retsplejelovens § 259, stk. 2, og som har fået beskikket advokat i medfør af retsplejelovens § 259, stk. 3, sidste punktum, har påstået frifindelse.

Sagsøgte har til støtte for sin frifindelsespåstand gjort gældende, at F i tiden efter den omhandlede episode fortsat har drevet virksomhed som automekaniker, og at han derfor ikke har krav på erhvervsevnetab og tabt arbejdsfortjeneste. Endvidere har sagsøgte gjort gældende, at et eventuelt regreskrav skal nedsættes eller bortfalde efter erstatningsansvarslovens § 24. Endelig har sagsøgte ved rettens kendelse mod sagsøgerens protest fået tilladelse til i medfør af retsplejelovens § 358, stk. 6, nr. 3, at fremsætte et nyt anbringende gående ud på, at sagsøgerens krav er helt eller delvist forældet.”

Byretten nåede frem til, at sagen ikke var forældet, men nedsatte kravet til 200.000 kr. Sagsøgte ankede herefter til landsretten med påstand om frifindelse.

”Landsrettens begrundelse og resultat

Efter offererstatningslovens § 17, stk. 1, indtræder staten i skadelidtes erstatningskrav mod skadevolder. Kravet kan derfor kun gøres gældende inden for rammerne af det krav, som skadelidte ellers ville have haft mod skadevolder, og det må som udgangspunkt også gælde i forældelsesmæssig henseende.

Sydøstjyllands Politi rejste den 25. august 2009 et krav på 140.000 kr. over for appellanten og anførte i brevet, at appellanten havde rejst yderligere krav over for erstatningsnævnet. Politiet rejste den 29. juni 2010 på ny et regreskrav vedrørende varigt men og henviste i den forbindelse til Erstatningsnævnets afgørelse af 25. februar 2010, hvori det var anført, at nævnet ville vende tilbage til sagen om eventuel yderligere godtgørelse for varigt men, når Arbejdsskadestyrelsens udtalelse forelå.

Den omstændighed, at Erstatningsnævnet først den 31. oktober 2011 traf afgørelse vedrørende yderligere mengodtgørelse og erstatning for tab af erhvervsevne mv. kan ikke føre til, at forældelsesfristen skal regnes fra noget senere tidspunkt end skadestidspunktet den 22. august 2007, jf. forældelseslovens § 2, stk. 4.

Staten opnår således ikke bedre ret end skadelidte, hvilket også gælder i relation til spørgsmålet om suspension og tillægsfrister.

Skadelidte har ikke været ubekendt med fordringen eller skadevolderen, ligesom han ikke har været afskåret fra at afbryde forældelsen på grund af en hindring, der ikke beror på hans forhold. Som følge heraf er der ikke grundlag for at suspendere forældelsesfristen eller udskyde den efter forældelseslovens § 3, stk. 2, eller § 14.

Efter § 21, stk. 2, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse, hvis en sag om fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor, inden forældelsesfristens udløb er indbragt for en administrativ myndighed. I forarbejderne til lov om forældelse af fordringer (lov nr. 522 af 6. juni 2007) anføres følgende om bestemmelsen:

”...

At sagen skal være indbragt for en administrativ myndighed, indebærer, at det er en forudsætning, at den pågældende myndighed har kompetence til at træffe realitetsafgørelse i sagen. Endvidere er det en forudsætning, at både fordringshaveren og skyldneren har nær tilknytning til sagen, således skyldneren må antages at kunne påregne, at myndighedernes afgørelse eventuelt kan give anledning til, at fordringshaveren rejser et krav over for skyldneren. Det er derfor en betingelse for, at

der sker foreløbig afbrydelse af forældelsesfristen efter stk. 2 – i de tilfælde, hvor fordringshaveren eller skyldneren ikke er den administrative myndighed, der behandler sagen – at både fordringshaveren og skyldneren er part i sagen.

...”

Som det fremgår af det anførte citat, kan forældelseslovens § 21, stk. 2, alene anvendes, hvis skyldneren har været part i sagen i forbindelse med dens behandling ved den administrative myndighed. Det fremgår af § 7 i forretningsordenen for Erstatningsnævnet, at skadevolderen efter det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb ikke anses som part i Erstatningsnævnets sag. Herefter og appellanten ikke har været part i Erstatningsnævnets sag, er der ikke grundlag for at fastsætte en tillægsfrist efter forældelseslovens § 21, stk. 2.

Det fremgår af forældelseslovens § 12, at bestemmelsen omfatter solidarisk hæftende skyldnere. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen omfatter den ikke det afledede krav mod en skadevolder, som tilkommer en tredjemand, der helt eller delvist har dækket skadelidtes tab. Da Sydøstjyllands Politis regreskrav som anført er afledt af F's erstatnings mod T, finder forældelseslovens § 12, stk. 2, ikke anvendelse.

Efter det ovenfor anførte er kravet forældet den 1. januar 2011, og da stævning først er indleveret den 25. januar 2011, er statens eventuelle regreskrav forældet, jf. forældelseslovens § 2, stk. 4, og § 3, stk. 1, sammenholdt med § 30, stk. 1.

Landsretten tager derfor T's frifindelsespåstand til følge.”

Landsforeningens Meddelelse 11/2014

Erstatning - Varetægtsfængsling

Retsplejelovens § 1018 a, stk. 1

E blev sigtet og varetægtsfængslet i 60 dage i en sag, der bl.a. vedrørte likvidering og forsøg på likvidering af fire personer begået i et bandemiljø. Sigtelserne mod E blev senere frafaldet. Retten fandt, at der forelå sådanne særlige forhold, at de almindelige takster for erstatning kunne fraviges. Retten tilkendte et tillæg på 100 %

udover det sædvanlige 100 %'s tillæg, der følger af en sigtelse for manddrab. E blev i forbindelse med sagen eksponeret som en del af Værebros gruppen.

Københavns Byret SS 1-14117/2013, 27/9-2013

Af byrettens dom fremgår:

”Statsadvokaten i København har ved tilkendegivelse af 6. juni 2013 i medfør af retsplejelovens § 1018 f indbragt en sag for retten, hvor advokat A på vegne af E har fremsat krav om betaling af en samlet godtgørelse på 236.000 kr. for uberettiget frihedsberøvelse, subsidiært et mindre beløb, med tillæg af renter fra den 10. januar 2012.

Anklagemyndigheden har påstået frifindelse for kravet om betaling af yderligere godtgørelse forrentet fra den 10. september 2012.

Oplysninger i sagen

E blev den 7. september 2011 kl. 14.00 anholdt og sigtet for bl.a. overtrædelse af straffelovens § 237, jf. til dels § 21, og jf. § 81 a, stk. 2, samt § 181, stk. 1. Det fremgår af sigtelsen, at E i forening med nogle medgerningsmænd og med baggrund i et gensidigt opgør mellem grupper af personer skulle have dræbt en person med adskillige skud i hovedet fra et automatvåben, samt forsøgt at dræbe en anden person med et skud i hovedet og arm fra et automatvåben, en tredje person med et skud i højre hånd og en fjerde person, som undgik at blive ramt, idet E og en anden person på ukendt måde skulle have kontakten nogle uidentificerede medgerningsmænd og meddelt, at de fire personer var på stedet, hvorefter medgerningsmændene kom til stede og skød mod personerne.

Den 8. september 2011 blev E varetægtsfængslet til dels under isolation indtil den 8. november 2011, hvor Østre Landsret besluttede, at han skulle løslades.

Ved brev af 10. januar 2012 til Statsadvokaten for København og Bornholm rejste advokat A på vegne af E krav om betaling af erstatning på 236.000 kr. med renter fra samme dato i anledning af den uberettiget frihedsberøvelse i perioden fra den 7. september til den 8. november 2011. Kravet udgjorde erstatning beregnet i medfør af Rigsadvokatens Meddelelse nr. 1/ 2011 inkl. en forhøjelse på 100 % på grund af

sigtelsens karakter samt en forhøjelse på yderligere 100% navnlig under henvisning til, at sigtelsen angik drab og drabsforsøg på 4 personer samt brandstiftelse samt eksponerede E som værende en del af Værebros gruppen, som antoges at stå bag nedskydningen. A anførte i brevet til Statsadvokaten, at hun ikke havde modtaget nyt efterforskningsmateriale vedrørende E siden løsladelsen.

Ved brev af 20. februar 2012 meddelte Statsadvokaten, at der ikke kunne tages stilling til erstatningskravet, idet der ikke var taget stilling til tiltalespørgsmålet.

Ved brev af 6. september 2012 til E meddelte Københavns Politi, at sigtelsen mod ham var opgivet i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2.

Ved brev af 7. september 2012 modtaget den 10. september 2012 hos statsadvokaten, genfremsatte A erstatningskravet.

Ved brev af 27. november 2012 til A meddelte statsadvokaten, at der kunne ydes E 119.500 kr. i erstatning i medfør af retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, med tillæg af renter fra den 10. september 2012, hvor statsadvokaten modtog erstatningskravet. Af brevet fremgår videre:

”...

Ad rentekravet

Efter administrativ praksis kan et krav ikke anses for fremsat, før der foreligger et erstatningsgrundlag. Krav fra sigtede kan således tidligst fremsættes, når der foreligger en endelig frifindende dom eller påtaleopgivelse, jf. Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999, bind 2, side 94.

Jeg finder derfor, at kravet skal forrentes fra 10. september 2012, da jeg modtog erstatningskravet.

Ad yderligere forhøjelse grundet sigtelsens karakter og at forholdet blev vurderet til at være banderelateret

Jeg finder ikke grundlag for at forhøje erstatningen yderligere på grund af sigtelsens karakter, eller på grund af Deres klient skulle være blevet eksponeret i bandemiljøet.

Jeg har herved lagt vægt på, at Deres klient allerede har fået en 100 % forhøjelse af erstatningskravet grundet sigtelsens karakter. Jeg skal i øvrigt henvise til baggrunden for den standardmæssige forhøjelse af den takstmæssige erstatning med 100 %, som

finder sted i drabssager, er begrundet i den særlige belastning, som erstatningsansøgeren udsættes for under en drabssag...”

Ved brev af 23. januar 2013 til A meddelte Rigsadvokaten, at man ikke ændrede statsadvokatens afgørelse. Af afgørelsen fremgår bl.a. følgende:

”...

Begrundelse

Jeg er enig i statsadvokatens begrundelse for at nægte yderligere erstatning. Jeg kan derfor henvise til begrundelsen i statsadvokatens afgørelse.

For så vidt angår Deres krav om forhøjelse af erstatningen med 100 % kan jeg supplerende henvise til U1997.776H og U2010.540H, hvoraf det fremgår, at den samlede godtgørelse i medfør af retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, for lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold skal ydes i overensstemmelse med de administrativt fastsatte årligt regulerede takster, medmindre ganske særlige forhold kan begrunde en fravigelse.

Jeg finder ikke, at der i nærværende sag foreligger sådanne særlige forhold.

For så vidt angår Deres bemærkninger om forretning kan jeg supplerende henvise til retsplejelovens § 1018 e, stk. 1, 3. pkt., idet det er min opfattelse, at det heraf fremgår, at straffesagen som et erstatningskrav udspringer af, skal være endeligt afgjort før der kan fremsættes krav om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning. Jeg er således enig med statsadvokaten i den overordnede betragtning, at et erstatningskrav i anledning af strafferetlig forfølgning tidligst kan fremsættes, når der foreligger et erstatningsgrundlag.

Jeg finder ikke grundlag for i nærværende sag at fravige udgangspunktet om, at kravet forrentes fra kravets fremsættelse...”

....

E har til retsbogen afgivet følgende forklaring:

”...Efter sigtelsen lever han med en konstant trussel, og han føler sig hele tiden utryg ved, idet ”folk tror der har været noget om det med, at han var med i Værebros gruppen”..”

Rettens begrundelse og afgørelse

Ved Højesterets dom af 24. marts 1997 (UfR 1997.776H) om godtgørelse for uberettiget frihedsberøvelse fastslog Højesteret, at den samlede godtgørelse efter retsplejelovens § 1018a stk. 1 for posterne ”lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold” skal ydes i overensstemmelse med de administrativt fastsatte, årligt regulerede takster, medmindre ganske særlige forhold kan begrunde en fravigelse.

Retten finder, at der i nærværende sag, hvor E blev sigtet og varetægtsfængslet i 60 dage for likvidering og forsøg på likvidering af fire personer begået i et bandemiljø, foreligger sådanne særlige forhold, der kan begrunde en afvigelse fra de almindelige takster.

E får derfor medhold i det fremsatte erstatningskrav om forhøjelse af godtgørelsen med yderligere 100 %, som er opgjort til 119.500 kr. i statsadvokatens afgørelse.

Med hensyn til rentekravet finder retten, at der ikke i sagens omstændigheder er oplyst sådanne særlige forhold, at der er grundlag for at fravige udgangspunktet i rentelovens § 8, stk. 1. Retten har herved navnlig lagt vægt på omfanget af den efterforskning, som sagen medførte.”